



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16565/2024
05.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владан Готовац, адвокат из ..., против туженог „Generali osiguranje Srbija“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Нађа Самац, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде (погрешно наведено „решење“) Апелационог суда у Београду Гж 4618/23 од 27.09.2023. године, у седници већа одржаној 05.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4618/23 од 27.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4618/23 од 27.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4618/23 од 27.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда због пропуштања Трећег основног суда у Београду П 37778/21 од 13.06.2022. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде штете, исплати износ од 398.705,00 динара, са законском затезном каматом од 16.04.2021. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.161,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, након што тужена није поднела одговор на тужбу у року од 30 дана прописаног чланом 297. став 2. Закона о парничном поступку од дана достављања тужбе са прилозима и оцене нижестепених судова да су испуњени услови прописани чланом 350. ЗПП за доношење пресуде због пропуштања, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу материјалну накнади штету коју је претрпео на возилу у саобраћајној незгоди за коју је одговоран осигураник туженог по основу уговора о осигурању од аутоодговорности.

Врховни суд је размотрио правне разлоге на којима је заснована побијана пресуда и наводе изнете у ревизији, па је оценио да нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је резервисана за питања из домена примене материјалног права. Наводи ревизије се односе на питања процесног права у поступку оцене испуњености услова за доношење пресуде због пропуштања, што нису законом превиђени разлози за изјављивање посебне ревизије, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.04.2021. године. Вредност предмета спора је износ од 398.705,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је имао у виду да је другостепени суд супротно одредби члана 390. ЗПП решењем одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду због пропуштања, с тим у вези и да је пропустио да у складу са чланом 355. став 2. ЗПП у уводу побијане одлуке назначи да се иста изриче у име народа, али је оценио да се ради о очигледној грешци у писању, коју применом члана 385. у вези 362. ЗПП председник већа другостепеног суда може исправити посебним решењем.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић